

3186 A

894

1879

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ.

Ἡ κοινωνία τῶν Παξῶν εἰς τὸ θλιβερόν ἀκουσμα τοῦ αἰώρου θανάτου τοῦ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ Κυρίου Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου συνεκινήθη ἅπασα καὶ ἐπέθηκε βαθείως κατὰ τὴν Ἐθνικὴν ταύτην συμφορὰν ἐξεδήλωσε δὲ τοὺς πρὸς τὸν ἔξοχον αὐτὸν ἄνδρα τῆς Ἑλλάδος βαθυτάτους σεβασμούς τῆς καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν διακαῆ ἀγάπην τῆς, τιμῆσασα δεόντως τὴν μνήμην τοῦ ἀειμνήστου Ποιητοῦ διὰ μεγαλοπρεποῦς τελέσεως ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὴν 29.ην λήγοντος ψυχοσωτηρίου Μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ τεθνεώτος, ἐν ᾧ Ναῷ συλλειτουργήσαν

σαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ Ἱερεῖς τῆς Νήσου, καὶ παρευρέθησαν αἶτε Δήμαρχοι καὶ κάτοικοι ἀμφοτέρων τῶν Δήμων, καθὼς καὶ ἅπασα ἡ Ὑπαλληλία καὶ Β. Χωροφυλακὴ. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ Μνημοσύνου ἀπήγγειλεν ἐντόνως καὶ ῥητορικῶς ὁ ἐνταῦθα Εἰρηνοδίκης Κύριος Σπυρίδων Καββαδάς, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὡς διερμηνεύς τῶν αἰσθημάτων τῆς κοινωνίας ὅλης, τὴν ἐξῆς ποιητικὴν νεκρολογίαν, τῆς ὁποίας αἱ ἰδέαι καὶ ἡ ἀπαγγελία ἐπροξένησαν γενικὴν συγκίνησιν καὶ ἀπέσπασαν θερμὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάντων τῶν ἀκροατῶν.

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ.

- Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά δὲν κελαδεῖ τ' ἀηδῶνι
- Ἡ ἀπ' τὰ γλυκὰ του ἄσματα ἐθέλγοντο οἱ χρένοι.
- Στὸ Ἑλικῶνος τὸν λαμπρὸν κ' εὐρύχωρον ἀνθῶνα
- Δὲν εἶν' ὁ κρῖνος βασιλιάς μὲ τὸν λευκὸν χειτῶνα.
- Κ' ἐπάνω στὰ οὐράνια δὲν τρέχει ἀπ' τὴ φωλιά του
- Ἐργὸ γεράκι Ἑλληνικὸ μὲ τὰ πλατιά φτερά του.
- Ναί! . . . Τ' ἀηδῶνι ἐπέταξε καὶ τὴ φωλιά τ' ἀφίνει
- Καὶ σ' ἄλλον κόσμ' ἀθάνατον ἐσκήνωσ' ἡ Φρῶσυντ.
- Ἐρμα βουνά καὶ ἄρωνα θρηνοῦν τὴν συμφορὰ των
- Ἡ δ' ἰσχυρὴ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰ σύνερά των.
- Ὁ κρῖνος ἐκίτρινε, εἶν' πλέον μαραμίνος
- Κ' ὁ βασιλιάς ἀπέθανε στὸν θρόνον καθησμένος.
- Πανθοροεῖ ὁ Ἑλικῶν, μυρολογεῖν αἱ Μοῦσαι
- Τὸ μέγα π' ἄρῃσε κενὸν στή γῆ 'ποῦ λειτουργοῦσε.
- Καὶ τ' ἀνθὴ κλίνουσαν πένθημα τὰς κορυφὰς μὲ δάκρυ
- Που λὲς πῶς ἐνεκρῶθησαν εὐθὺς ἀπ' ἀκρὴ σ' ἀκρὴ.
- Στὸν οὐρανὸν δὲν φαίνεται νὰ κοματῆ γεράκι.
- Εἰς τὴν φωλιά δὲν κέθεται 'ποῦ εἶχε στὸ Νησάκι,
- Εἶν' ἔρημ' ἔλ' ἡ ἔκτασις . . . κενὴ ἡ φαντασία . . .
- Οἱ τόποι π' ἀνυψῶντο ἢ περὶ τὴ Σοφία.
- Στὴ Μαδουρῆ φρικτὴ σιγὴ θανάτου βασιλεύει . . .
- Κλαροὶ δὲν αἰετοῦν στὸ Νησί . . . Ἡ ἐπικυλιε χηραεῖ . . .
- Που εἶναι τώρα τὸ πουλί 'ποῦ πίπτε στὰ ὕψη;
- Που εἶν' ὁ κρῖνος ὁ λευκὸς μοσκοβολιᾶς νὰ βίβη;
- Που εἶν' τ' ἀηδῶνι πῶς φέρε τὰ ἔθνη Μαζούρια
- Κ' ἐξιστοροῦσε μελωδῶς τὰ βάσανα τὰ μύρια;
- Τὸ Πατριάρχου τὸ σκῆνι, καὶ τὸ σουβλί τοῦ Διάκου . . .
- Τ' Ἀληκπασά τὸς ἔρωτας . . . Τὰ πῆθη Βρικολάκου;
- Ἐπέταξε! Ἄλλ' ἄρῃσε στὸν κόσμῳ τὰς φωνὰς του . . .
- Σ' ἄλλους Πλανήτας νὰ σταθῆ νὰ ψάλλῃ τὰς σικνὰς του . . .
- Αὐτὸ τ' ἀηδῶνι πῶς φεγε ἀπ' τὸ κλουβί το' Ἑλλάδος
- Κ' ἀρῇνε ἔρμα καὶ βουδὸ τὸ βῆμα τῆς Παλλάδος,
- Ὁ Ὑψηπέτης Ποιητῆς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
- Ὁ ἥλιος ἔπευ ἔλασε τὴν λάμπην τῶν ἀκτίνων . . .
- Πῶς οὐτίσιε στὴ θάλασσα κ' ἐσέβηθη τὸ φῶς του
- Κ' ὁ κόσμος ἐσκοτίνισσε στὴ δούσι μοναχὸς του,
- Εἶν' ὁ Δημόδωρος Ποιητῆς, γνωστὸς Βαλαωρίτης,
- Ὁ γλαυκὸς ὁ κάλαμος . . . Ὁ Ἰστρος . . . Ὁ Μαγνίτης . . .
- Ὁ πλάσις ἀδιάκοπος! . . . Ὁ ὑπαρξίς καὶ πῶσις! . . .
- Ὅση ζωὴ κ' ἂν ἔλασε, στὸ θάνατο θὰ σώσῃ;
- Τὴ κρίμα 'ποῦ 'ναι θάνατο τὸ ἀσπλαγχνὸ τὸ χέρι
- Σκληρὰ ν' ἀρπάξ' ἀπ' τὴν καρδιά το' Ἑλλάδος τὸ ξιφτερί!
- Ἀπ' τὴν καρδιά 'ποῦ ἔρρεε θερμὴ εὐαισθησία
- Κ' ἐπλούτιζεν ἢ ποίησις, κ' ἐπλαθ' ἢ φαντασία . . .
- Ἀπ' τὴν καρδιά 'ποῦ ἐπαλλε γιὰ τὴν ἐλευθερία
- Κ' ἐνέπνεε τὸ θάρρος τῆς νὰ τρέμ' ἢ τυραννία.
- Τὴ κρίμα! τὴ σκληρὸν νὰ πίπτῃ κρῶς τὸ κουφάρι
- Ἀπ' τὴν καρδιά π' ἀγάπησεν ὁ Χάρως νὰ του πάρῃ!
- Βαθὴ τὸ πένθος ἄπλωσεν ὁ Χάρως στὴν Ἑλλάδα
- Καὶ μυρολόγησε θλιβερὰ ὕψωσε στὴ Λευκάδα.
- Μυρολογεῖνε τὰ Νησιά . . . Ὄρνει ἢ Μακεδονία . . .
- Ἡ Ὄρακη καὶ ἡ Ἠπειρος καὶ ἔλ' ἢ Θεσσαλία.
- Ὄ! Τώρα, λὲν, ἐδιέλεξεν ὁ Χάρως νὰ τὸν πάρῃ
- Ὅπου 'ναι νεκράναστασις μὲ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι;
- Τὸ Μαυροβούνι ἀσκῶνεται καὶ βλέπει τὴν θυσίαν
- Ἡ δ' ἀθάνατος ἐπλήγωσε φιλόπρωπον καρδίαν,
- Θυμαῖται τὴν βοήθειαν εἰς τὴν πολιτείαν
- Ὅπου γενναίως ἔλαβε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν,
- Καὶ φρίττει στὴν σκληρότητα καὶ εἰς τὸ μέγα θάρρος
- Που ἔδειξε στὸ φονικὸ ἀσπλαγχνὸ ὁ Χάρως!
- Κλαίει μαζὺ μὲ τὴν σκληρά καὶ ἡ ἐλευθερία
- Γιατ' ἐκλείσεν ὁ θάνατος διπτεροῦ! Ἱστορία.
- Περίλυπος ὁ Ἄδελφός τὸν νοῦν καταβύθιζε
- Στὸ πῆλαγος τῆς θλίψεως καὶ τὸν καταποντίζει . . .
- Πῶς πείθει' ἔτσι εὐκόλα, πῶς μνήμα θὰ χωρέσῃ
- Τὴν φαντασία τ' ἀδελφοῦ νὰ τὴν μαρμαροδέσῃ;
- Τὸ σῶμά του ἀπέθανε . . . μόνον αὐτὸ θὰ λιώσῃ . . .
- Ὁ Ποιητῆς ἀθάνατος στὸν κόσμῳ θὰ βιώσῃ!
- Καὶ σὺ 'ποῦ κλαῖς περιδοξὸν τοῦ Ποιητοῦ μας πλάσμα
- Δὲν εἶν' τοῦ οἴκου συμφορὰ, εἶναι τοῦ ἔθνους τραῦμα!
- Τὸ δάκρυ στὸ δυστόχημα δὲν πίπτ' ἀπὸ 'να μάτι
- Γιατ' ἔπεισ' ἕνας πλούσιος νεκρὸς εἰς τὸ Παλάτι,
- Πίπτει πικρὸ καὶ ἄφθονον εἰς ἔθνη τὴν Ἑλλάδα
- Γιατ' ἔπεισεν ὁ Ποιητῆς τοῦ ἔθνους στὴ Λευκάδα.
- Κλαίει στὰ δάση ὁ ποιμὴν κ' ἐργάτης στὴ γωνιά του,
- Ὁ Στρατιώτης στὸ σκοπὸ, κ' ὁ Ναύτης στὰ πανιά του,
- Πανθοροεῖ τ' Ἀνάκτορα καὶ ἡ Ἀκαδημία,
- Αἱ λέσχαι καὶ οἱ Σύλλογοι . . . Φιλόμουσα Στοιχεῖα,
- Γιατ' ἔλασαν πολὺχρῶς, ἀσέβητους λαμπηδῶνας,
- Που ζωηρῶς χρωμάτιζον τὰς φυσικὰς εἰκόνας.
- Ὡ πένθος Πανελλήνιον ὅπου δακρυσταλάζει
- Στὸν θάνατον τοῦ Ποιητοῦ καὶ πικρανοστενάζει!
- Τὰ δάκρυά σου κράτησον, καὶ στόλισε τὸ μνήμα
- Μὲ τὰ νεκράνητά 'στερνά . . . μὲ τοῦ Σταυροῦ τὸ σχῆμα . . .
- Κ' ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον γλύψε τὸ τραγοῦδάκι
- «Ἐνθα φωλιάζ' ἡ ἀηδῶν . . . Ὁ κρῖνος . . . Τὸ γεράκι.
- Εἰσήλθε κ' ἐζωγράφισε, κ' ἄναψε τὸ καμίνι,
- Ἀπῆλθε, καὶ ἀθάνατον τὴν ποίησιν ἀφίνει».
- Ὡ Πάξις περίλυπος ποῦ τὴν οἰκτὴν τιμᾶται
- Τοῦ καλλιτέχνου Ποιητοῦ καὶ δάκρυα ἀποσπάται.
- Ὁ Τόπος Σας ἐξήγησεν ἐν αἰσθημῳ μεγάλων,
- Ἐνα παράδειγμα λαμπρὸν πρὸς φῶτισιν τῶν ἄλλων.
- Καὶ σὺ πατρίς 'ποῦ ἔθεσες τ' ἀμάραντο Στεφάνι
- Ἐπὶ καρδιάς τοῦ Ποιητοῦ ἀθάνατο βετάνι,
- Σὲ βλέπω εἰς τὸν τάφον του γονατιστὴ νὰ κλίνῃς
- Κ' ἔλο τὸ πικροπότηρον τοῦ Χάρως νὰ πίνῃς!
- Ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν θείαν Σου ὀλόφυγος φωνάζει
- «Ἡ αἰωνία μνήμη του τὴν γῆν Σου θὰ δοξάζει!»
- «Γαῖαν ἔγεις ἐλαφρὰν ἀξιωμακροῦσε Ποιητῆ
- ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ!»

Αρ. 580
VI 106

